

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **T. H.**, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. 1442/2009-1164-021, č. j. 11466/2010-060100-21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 Af 35/2010 - 119,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 Af 35/2010 - 119, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 23. 2. 2009 podal k Celnímu úřadu Svitavy (dále též „celní úřad“) žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; správní orgány v průběhu celého řízení zčásti žádosti vyhověly, avšak v převážné části odmítly informace poskytnout s tím, že požadovanými informacemi co do jejich obsahu a struktury (tvaru) nedisponují. Krajský soud posuzoval danou věc opakovaně; nejprve žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí rozsudkem ze dne 14. 10. 2011, čj. 30 Af 35/2010 – 28, zamítl. Ke kasační stížnosti podané žalobcem však Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil (rozsudkem ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení se stanovením postupu a závazného právního názoru na rozsah zákonné existence povinnosti vedení evidencí a záznamů správními orgány, z nichž by bylo možné žalobcem požadované informace získat. Ponechal však na krajském soudu úvahu, zda žalobou napadené rozhodnutí posoudí jako nepřezkoumatelné a vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení, anebo zda doplní vlastním postupem dokazování týkající se způsobu tvorby a obsahu evidencí, k jejichž tvorbě jsou správní orgány zavázány zákonem.

[2] Nejvyšší správní soud se zabýval v předcházejícím rozsudku především otázkou, zda bylo povinností celního úřadu vést stěžovatelem požadované evidence; v případě kladné odpovědi na tuto otázku by nebylo možné odepřít poskytnutí požadovaných informací s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, byť by objektivně bylo nutné je nově vytvořit. V této souvislosti odkázal zejména na § 5 odst. 4 písm. h) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky (dále jen „zákon o celní správě“), podle nějž celní úřad „vede evidenci o kontrolovaném zboží a vede další evidence a statistiky a spravuje informační systémy nezbytné pro plnění svých úkolů“. Podle § 45 odst. 2 písm. a) a d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen zákon o „služebním poměru“) je vedoucí pracovník povinen hodnotit výkon služby podřízených příslušníků a vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností. Podle čl. 6 odst. 3 Organizačního řádu Celní správy mají všichni služební funkcionáři povinnost průběžně analyzovat stav v řízené oblasti, aplikovat účinné kontrolní mechanismy prověřující bezchybný výkon celní správy a navrhnout provedení potřebných opatření.

[3] Nejvyšší správní soud vyjádřil přesvědčení, že mezi evidence či statistiky ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o celní správě je nutno zařadit i evidence týkající se rozhodnutí celního úřadu zrušených pro nezákonnost a týkajících se kvality výkonu služby konkrétních příslušníků celní správy; bez nich by stěží mohla být činnost celního úřadu v souladu s některými ze základních zásad tzv. dobré správy, jako je zásada legality či zásada předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a legitimního očekávání účastníků správního řízení (§ 2 správního řádu), kdyby celní úřad nijak nereflektoval „zpětnou vazbu“, jež mu poskytují rozhodnutí nadřízených správních orgánů a soudů. Stejně tak by zřejmě vedoucí pracovníci celního úřadu nemohli hodnotit výkon služby podřízených příslušníků, vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností, či aplikovat účinné kontrolní mechanismy prověřující bezchybný výkon celní správy a navrhnout provedení potřebných opatření, aniž by jakkoliv evidovali relevantní údaje o jednotlivých zaměstnancích, včetně jejich případných pochybeních.

[4] Má-li správní orgán zákonem stanovenou povinnost vést evidence (či statistiky) tak, aby mohl řádně plnit své povinnosti, aby jeho vedoucí pracovníci mohli hodnotit výkon služebně podřízených příslušníků, vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností atd., pak se měl krajský soud podrobněji zabývat otázkou, jak konkrétně, tj. jakým materiálním obsahem jsou tyto povinnosti naplňovány. Měl přitom posoudit, zda v tomto ohledu ob stojí důvody uváděné správním orgánem. Pokud by dospěl k závěru, že je rozhodnutí žalovaného ve vztahu k dané otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, měl si učinit úvahu, zda je na místě rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, nebo přistoupit k doplnění skutkových zjištění a případně sám rozhodnout postupem podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace, případně i v částečném rozsahu (k uvedenému ustanovení viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65).

[5] Nejvyšší správní soud ponechal volbu nastíněného řešení na krajském soudu, připomněl však, že pokud by se krajský soud rozhodl přistoupit k doplnění skutkových zjištění ve věci, pak by mohl např. vyžádat od žalovaného vyjádření (či provést dokazování výsledkem svědků z řad služebních funkcionářů povinného subjektu) ohledně toho, jakým způsobem jsou dané povinnosti naplňovány. Následně by mohl, na základě takto zjištěných poznatků, posoudit, zda nelze naplnit smysl stěžovatelovy žádosti poskytnutím evidencí, které správní orgány k dispozici mají, a rozhodnutím podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace v patřičném rozsahu.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[6] Krajský soud po vrácení věci nařídil jednání a provedl dokazování, v rámci něhož kladl zásadní význam na svědecké výpovědi vysoce postavených funkcionářů celní správy, tedy osob důkladně obeznámených s jejím chodem v časově relevantním období. Z výpovědí těchto osob si krajský soud učinil obraz o tom, jakým způsobem pracují celní orgány s evidencí rozhodnutí, jež byla zrušena (ať již soudy a nebo nadřízenými orgány), jak fungují zpětné vazby mezi jednotlivými stupni celní správy, jak celní orgány pracují s judikaturou soudů. Zjistil rovněž, jak probíhá hodnocení jednotlivých pracovníků i vzhledem ke kvalitě jejich rozhodovací činnosti. Soud dospěl k závěru, že kontrolní mechanismy celní správy ve zjišťovaných oblastech fungují uspokojivě, avšak jisté nedostatky shledal. Z důkazů totiž jednoznačně vyplynulo, že celní správa nedisponuje takovými evidencemi, jejichž existenci Nejvyšší správní soud stanovil jako předpoklad řádného splnění povinnosti vymezené v § 5 odst. 4 písm. h) zákona o celní správě, tedy evidencemi týkajícími se rozhodnutí celních orgánů zrušených pro nezákonnost a týkající se kvality výkonu služby konkrétních příslušníků celní správy.

[7] Z uvedených důvodů a řídíce se též pokyny Nejvyššího správního soudu rozhodl krajský soud, že Celní úřad pro Pardubický kraj je p o v i n e n poskytnout žalobci do 3 měsíců od právní moci daného rozsudku tyto informace: *Počet písemných rozhodnutí vydaných Celním úřadem Svitavy v letech 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008 jednak v celním řízení, jednak v daňovém řízení, jednak ve správním řízení a jednak v řízení ve věcech služebního poměru, která byla zrušena na základě řádného či mimořádného opravného prostředku, a to zvlášť Celním úřadem Svitavy, zvlášť odvolacím správním orgánem nebo jiným nadřízeným správním orgánem, a dále zvlášť ta, která byla zrušena na základě žaloby soudy ve správním soudnictví nebo na základě ústavní stížnosti Ústavním soudem, včetně informace o tom, jaký počet z uvedeného souboru zrušených rozhodnutí připadá na toho příslušníka Celní správy České republiky, který příslušné rozhodnutí zpracoval, a to s uvedením jeho jména, příjmení, hodnosti a pracovního zařazení.* Dále krajský soud zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 19. srpna 2010, č.j. 11466/2010-060100-21, a rozhodnutí Celního úřadu Svitavy ze dne 30. června 2010, č.j. 4001-6/2010-116400-021, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[8] Včas podanou kasační stížností žalovaný napadl v záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále též z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Žalovaný nejprve velmi podrobně rekapituloval předcházející řízení, jakož i obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu, jehož názorem se poté krajský soud řídil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje žalovaný především v tom, že soud nerespektoval obsah žalobcovy žádosti – ten totiž požadoval, aby celní orgány sdělily i konkrétní osoby, které předmětné rozhodnutí vydaly, tedy které jsou odpovědné za vydání konkrétních rozhodnutí; soud však nesprávně uložil žalovanému, aby vždy označil osobu, která to které rozhodnutí vypracovala. Takové zadání soudu je jen stěží splnitelné, protože u rozhodnutí z celního řízení, zejména u jednotných celních deklarací (dnes jednotný správní doklad) nelze zjistit, kdo toto rozhodnutí vypracoval, ale pouze jméno a podpis osoby věc projednávající. Je sice skutečností, že evidence těchto rozhodnutí je k dispozici, ale pro výkon činnosti celní správy je podstatný údaj o zboží a vyměřeném clu a dani, nikoliv to, zda bylo takové rozhodnutí

zrušeno a z jakého důvodu. Žalovaný je přesvědčen, že nemá povinnosti vést zbytečné evidence. Nejedná se navíc o jednoduché operace a pořízení takové informace představuje nepřiměřené úsilí vzhledem k jejich využitelnosti pro činnost státní správy, neboť jde o data stará již mnoho let. Navíc požadavek soudu naráží na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť subjekty nejsou povinny vytvářet a upravovat dokumenty, aby vyhověly žádosti, pokud to představuje neúměrné úsilí; právě o takový případ se však nyní jedná.

[10] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem spatřuje žalovaný především v interpretaci § 5 odst. 4 písm. h) zákona o celní správě; z tohoto ustanovení nelze totiž dovodit povinnost vést evidence, jichž se žalobce domáhá, které však orgány celní správy k výkonu své pravomoci nepotřebují a jejichž nepotřebnost byla prokázána výpověďmi svědků před krajským soudem.

[11] Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení; požádal současně o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

[12] Žalobce se přes výzvu soudu ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu bodů kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je, byť jen zčásti, důvodná. Protože soud přistoupil přímo k rozhodnutí ve věci samé, nerozhodoval již samostatně o žádosti žalovaného o přiznání odkladného účinku.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou mířící do vadného postupu v řízení před krajským soudem; žalovaný namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou však blíže nerozvedl a zejména neuvedl, v čem konkrétně by měla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívat, ač byl řádně vyzván k doplnění kasační stížnosti ve stanoveném rozsahu a lhůtě 1 měsíce od doručení výzvy (usnesení).

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu se obecně za nepřezkoumatelný považuje rozsudek krajského soudu, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené; takový rozsudek je nepřezkoumatelný pro **nedostatek důvodů** ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44).

[17] Za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je rozsudek, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat. Rovněž tak je nepřezkoumatelný

pro nesrozumitelnost rozsudek krajského soudu, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. (k tomu rozsudky NSS dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 22. 9. 2010, čj. 3 Ads 80/2009 - 132, ze dne 22. 6. 2010, čj. 1 Azs 12/2010 - 52). Vnitřně rozporné, a tedy nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je též takové rozhodnutí, v němž soud nejprve označí skutkový a právní závěr vyslovený správním orgánem v napadeném rozhodnutí za správný, a přesto takové rozhodnutí zruší s poukazem na nejednoznačnost právní úpravy, aniž v odůvodnění náležitým způsobem vyloží, v čem tuto nejednoznačnost spatřuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 27/2008 - 75).

[18] Protože nepřezkoumatelnost rozsudku je takovou vadou, k níž soud přihlíží i *ex officio*, posoudil soud obecně vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku z pohledu naznačené judikatury, nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost však neshledal. Krajský soud dal správním orgánům jasný návod k dalšímu postupu vyjádřený ve výroku rozsudku, ten řádně odůvodnil a své odůvodnění opřel o ustanovení zákona, jež určuje postup celních orgánů (viz strany 16, 17, 18 rozsudku). Soud shledal sice převážně kontrolní mechanismy za dostatečné a uspokojivé, avšak s výhradou, že celní správa nedisponovala evidencemi týkajícími se rozhodnutí celních orgánů zrušených pro nezákonnost a týkajícími se kvality výkonu služby konkrétních příslušníků celní správy; v tomto závěru soudu nelze spatřovat rozpor, jež by založil nesrozumitelnost přezkoumávaného rozsudku. V dalším pak byl krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a proto určil, že ačkoliv správní orgány takovými údaji nedisponují, potřebují je ve shodě s § 5 odst. 4 písm. h) zákona o celní správě k řádnému plnění svých povinností a mají tedy povinnost takovéto informace poskytnout. Rozsudek v tomto ohledu není tedy nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[19] Za jinou vadu řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] pak je možno označit stav, kdy krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu by byl nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 216/2006 - 63).

[20] Z obsahu kasační stížnosti lze v této souvislosti dovodit, že žalovaný vytýká krajskému soudu, že překročil dispoziční zásadu, neboť žalobce požadoval ve své žádosti o poskytnutí informací mj. rovněž uvést osobu, která konkrétní rozhodnutí vydala a je za ně odpovědná, zatímco krajský soud uložil žalovanému povinnost odlišnou. Soud totiž nařídil žalovanému poskytnout informaci o osobě, která rozhodnutí vypracovala.

[21] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobcova žádost podaná k celním orgánům obsahovala ve vztahu ke konkretizovaným rozhodnutím celních orgánů mj. skutečně požadavek na „*identifikaci celníka, respektive celníků zodpovědných za vydání protiprávního rozhodnutí*“. Krajský soud se identifikací konkrétních osob též konkrétně zabýval; při jednání konaném dne 23. 4. 2013 k dotazu soudu žalobce upřesnil, že se mu jedná o sdělení osoby odpovědné za vydání rozhodnutí a za takovou osobu považuje tu, která rozhodnutí vydala. Soud byl tedy (vzhledem k dispoziční zásadě) povinen určit, koho považuje za osobu, která rozhodnutí vydala.

[22] Podle § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu rozhodnutí vždy vydává příslušný správní orgán; ten v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Podle § 69 téhož zákona pak písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Obsahově shodnou úpravu týkající se vydání rozhodnutí ostatně měl i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jež celní orgány v některých případech též aplikovaly.

[23] Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu tak krajský soud v tomto ohledu vybočil z žalobcova požadavku a nařídil-li žalovanému sdělení či uvedení konkrétního *příslušníka Celní správy České republiky, který příslušné rozhodnutí zpracoval, a to s uvedením jeho jména, příjmení, hodnosti a pracovního zařazení* rozšířil okruh osob, jejichž jména by byly celní orgány povinny vyhledat a žalobci sdělit vždy ve vztahu k jednotlivému rozhodnutí. Za rozhodnutí jsou odpovědné osoby, jež jsou dle požadavku správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedeny. Požadavek na sdělení jmen těchto osob (odpovědných za vydání rozhodnutí) je relevantní; soudem nařízený rozsah poskytnutí informace vzhledem k identifikaci osob (jak uvedeno ve výroku rozsudku krajského soudu), však považuje kasační soud za přesahující žalobcův požadavek. Tato kasační námitka je tedy důvodná. Krajský soud proto v dalším řízení upraví v těchto intencích výrok svého rozhodnutí.

[24] V pořadí druhá kasační námitka míří do nesprávné interpretace § 5 odst. 4 písm. h) zákona o celní správě. Žalovaný vytýká krajskému soudu, že mu nařídil poskytnout soubor informací, které by musel nejprve zpracovat, neboť takové informace nepotřebuje k řádnému chodu celní správy. Tato kasační námitka je však již nepřipustná, neboť zde žalovaný polemizuje s právním názorem vyjádřeným kasačním soudem v předcházejícím rozsudku (jehož názorem byl poté krajský soud vázán). Žalovanému totiž již v kasační stížnosti nenáleží v relevantní rovině polemika či nesouhlas s právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale pouze případné výtky vůči krajskému soudu, který by se, dle názoru žalovaného, neřídil právním názorem NSS a nebo by z něho vybočil, popřípadě by své úvahy zatížil jinou vadou.

[25] Na tomto místě nejprve Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že krajský soud byl vázán při svém postupu právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (čj. 1 As 141/2011 - 66) a při svých úvahách, k nimž získal podklady v důsledně provedeném dokazování, byl zavázán premisami k interpretaci § 5 odst. 4 písm. h) zákona o celní správě a § 45 odst. 2 písm. a) a d) zákona o služebním poměru, vyjádřenými ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ten předně zdůraznil své přesvědčení, že mezi evidence či statistiky ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o celní správě je nutno zařadit i evidence týkající se rozhodnutí celního úřadu zrušených pro nezákonnost a kvality výkonu služby příslušníků celní správy. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že si lze jen stěží představit, jak by mohla být činnost celního úřadu v souladu s některými ze základních zásad tzv. dobré správy, jako je zásada legality či zásada předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a legitimního očekávání účastníků správního řízení (§ 2 správního řádu), kdyby celní úřad nijak nerefletoval „zpětnou vazbu“, jež mu poskytují rozhodnutí nadřízených správních orgánů a soudů. Stejně tak si lze těžko představit, jak by vedoucí pracovníci celního úřadu mohli hodnotit výkon služby podřízených příslušníků, vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností, či aplikovat účinné kontrolní mechanismy prověřující bezchybný výkon celní správy a navrhnout provedení potřebných

opatření, aniž by jakkoliv evidovali relevantní údaje o jednotlivých zaměstnancích, včetně jejich případných pochybeních.

[26] Z tohoto pojetí řádného výkonu státní správy nemohl proto krajský soud slevit. Jeho úkolem bylo rozhodnout, zda zruší napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost (neboť jeho odůvodnění neodpovídalo požadavkům na správní rozhodnutí) a nebo doplní dokazování a podle výsledků určí, zda a v jakém rozsahu uloží žalovanému informace poskytnout. V daném případě se soud rozhodl zjistit, zda a v jakých formacích požadovanou evidenci celní správa pořizuje a dospěl k závěru, že aby dostála zákonným požadavkům na řádný výkon státní správy, musí pracovat i s evidencemi podchycujícími počet písemných rozhodnutí vydaných Celním úřadem Svitavy v letech 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008 jednak v celním řízení, jednak v daňovém řízení, jednak ve správním řízení a jednak v řízení ve věcech služebního poměru, která byla zrušena na základě řádného či mimořádného opravného prostředku, a to zvláště Celním úřadem Svitavy, zvláště odvolacím správním orgánem nebo jiným nadřízeným správním orgánem, a dále zvláště ta, která byla zrušena na základě žaloby soudy ve správním soudnictví nebo na základě ústavní stížnosti Ústavním soudem. Tento požadavek také krajský soud vtělil do výroku nyní napadeného rozsudku; krajský soud provedl rozsáhlé a pečlivé dokazování týkající se shora vymezeného okruhu evidencí a své závěry v odůvodnění rozsudku také řádně popsal a odůvodnil. S takto ve výroku stanoveným rozsahem informací k poskytnutí žalobci Nejvyšší správní soud souhlasí.

[27] Ač tak soud činí již v této věci opakovaně, zdůrazňuje pasáž obsaženou v b. 19) předcházejícího rozsudku (sp. zn. 1 Afs 141/2011), kde zdůraznil, že nerespektováním zákonné povinnosti evidovat požadované informace se nemůže povinný zbavit své povinnosti předmětné informaci poskytovat; vytvářením takových informací správní orgán totiž pouze napravuje své dřívější pochybení.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu